

z dôb feudalizmu pani Perchta pamätá – takže babičky sú dnes drahšie než soľ, čo je nad zlato, a kto nemá babičku, zúfalo zháňa v inzerátoch pani na opatrovanie.

A vtom to pani Perchtu z Rožmberka napadlo. „Prečo by som ja so svojimi storočnými skúsenosťami dobrého ducha nemohla pracovať ako pani na opatrovanie? Žiť v tesnom ráme na stavenisku a nemať žiadnu radosť zo života, vari to je nejaká nesmrteľnosť?!“ A vôbec, kto nepracuje, nech neje – ale ona je na smrť rada, vyzobkáva z obrazov šľachtických hostín tie najlepšie kúsky, takže si reštaurátori starých olejomalieb nevedia rady s ohlodanými kosťami kačíc a húsok a s kôstkami z broskýň a čerešní. Vari by nejaká prospesná práca neprospekla nielen jej apetítu, ale aj línii?!

„Ba hej, podám si inzerát, že zháňam prácu ako biela pani na opatrovanie!“ vyhrkla a lúbezne sa usmiala.

A hneď sa hnala skrz hrubý múr do hradnej turistickej kancelárie, kde stálo vypnuté pécéčko s tmavou obrazkou. Pravdaže, ako dáma zo šestnásteho storočia nevedela s takýmito divmi techniky zaobchádzať, ale zase poznala kúzla, o akých sa nám moderným ľuďom ani nesníva. A tak pošepkala čosi počítaču, ten